

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 329/04-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Eduarda Bárányu a Juraja Babjaka vo veci sťažnosti Jurija Antalu, bytom B. n. B., zastúpeného advokátkou JUDr. D. K., Advokátska kancelária, T., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 24 S 3/01, na neverejnom zasadnutí 30. marca 2005 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 24 S 3/01 **p o r u š i l** základné právo Jurija Antalu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 24 S 3/01 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných priet'ahov.

3. Jurijovi Antalovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Žilina p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina je p o v i n n ý zaplatiť náhradu trov konania Jurija Antalu v sume 11 117 Sk (slovom jedenásťtisícstosedemnáť slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. D. K., Advokátska kancelária, T. do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti Jurija Antalu vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 329/04-9 z 3. novembra 2004 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť Jurija Antalu, bytom B. n. B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. D. K., Advokátska kancelária, T., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 24 S 3/01.

Vo svojej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že je účastníkom konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 24 S 3/01, predmetom ktorého je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu. Návrh na začatie predmetného konania bol okresnému súdu doručený 7. mája 2001 a sťažovateľ sa ním domáhal preskúmania rozhodnutia výboru Miestnej organizácie Slovenského rybárskeho zväzu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „miestna organizácia“) z 9. januára 2001, ktorým bolo zmenené rozhodnutie disciplinárnej komisie miestnej organizácie z 20. novembra 2000 tak, že sťažovateľovi bola uložená

sankcia, ktorou bol vylúčený zo Slovenského rybárskeho zväzu na dobu troch rokov, a to od 1. januára 2001 do 1. januára 2004.

V dôsledku nečinnosti okresného súdu v predmetnom konaní si sťažovateľ preveroval doručenie svojho návrhu súdu a listom z 19. septembra 2001 „*vec urgoval, domáhal sa podania vysvetlenia a uvedenia dôvodov nečinnosti súdu*“. Podľa názoru sťažovateľa podanie z 19. septembra 2001 vzhľadom na jeho obsah možno považovať za sťažnosť na prietahy v konaní adresovanú príslušnému orgánu štátnej správy súdov – predsedovi okresného súdu. Okresný súd na toto podanie sťažovateľovi do dnešného dňa žiadnym spôsobom neodpovedal. Sťažovateľ podaním zo 17. mája 2002 z vlastnej iniciatívy písomne doplnil dôvody svojho žalobného návrhu.

Konanie v predmetnej veci trvá už 40 mesiacov. Okresný súd za tento čas vykonal v predmetnej veci jediný úkon, ktorým 30. augusta 2004 sťažovateľovi zaslal výzvu na potvrdenie jeho osobných, majetkových a zárobkových pomerov na oslobodenie od súdnych poplatkov. V priebehu konania sa sťažovateľ telefonicky snažil zistiť, aký je dôvod nečinnosti okresného súdu a taktiež urgoval vybavenie svojej veci, avšak bezvýsledne.

Rozhodnutím, ktorého preskúmania sa na okresnom súde domáha, mu bola uložená sankcia, ktorá už bola v celom rozsahu vykonaná. Ku dňu podania tejto sťažnosti je teda sťažovateľ už viac ako 9 mesiacov opätovne členom Slovenského rybárskeho zväzu. Pokračovanie konania v predmetnej veci pre sťažovateľa nemá už prakticky žiaden význam. Vylúčením sťažovateľa zo Slovenského rybárskeho zväzu utrpela jeho povest' medzi ostatnými členmi zväzu aj medzi tretími osobami a žiadne rozhodnutie súdu už nemôže tento stav zvrátiť a ani mu priniesť morálne zadosťučinenie. V dôsledku prietahov v konaní spôsobených okresným súdom bola sťažovateľovi fakticky odňatá možnosť zvrátiť stav, keď mu bola uložená napadnutým rozhodnutím najprísnejšia možná sankcia, ktorá mu jednak znemožnila vykonávať rybárske právo a jednak mu spôsobila určitú spoločenskú difamáciu.

Na základe uvedených skutočností sa sťažovateľ domnieva, že postupom, resp. nečinnosťou okresného súdu v predmetnom konaní bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Zároveň sa domnieva, že vzhľadom na dôsledky nečinnosti okresného súdu (úplné vykonanie trojročnej sankcie zakazujúcej výkon rybárskeho práva) je namieste aj jeho žiadosť o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ vo svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd v predmetnej veci nálezom rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 S 3/01 porušené, ďalej navrhol, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie vo výške 100 000 Sk, ktoré by mu bol povinný okresný súd vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nález, a napokon, aby ústavný súd zaviazal okresný súd aj k úhrade jeho trov konania.

Sťažovateľ ústavnému súdu predložil taktiež fotokópiu svojho podania z 19. septembra 2001 preukazujúcu využitie účinných právnych prostriedkov nápravy vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a to sťažnosti na prietahy v konaní v zmysle § 17 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov.

Právna zástupkyňa sťažovateľa ústavnému súdu na základe jeho výzvy podaním z 8. decembra 2004 oznámila, že v predmetnej veci súhlasí s upustením od konania ústneho pojednávania súdu o prijatej sťažnosti a súčasne v ňom vyčísliła náhradu trov konania v celkovej výške 11 117 Sk.

Okresný súd sa k predmetnej sťažnosti na základe výzvy ústavného súdu vyjadril podaním zo 4. januára 2005 prostredníctvom svojho predsedu. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol:

„1) Spis je od 15. 12. 2004 na Krajskom súde v Žiline – odvolanie proti rozhodnutiu o neoslobodení od súdnych poplatkov. Súčasne žiadam odvolací súd o jeho zapožičanie.

2) Pripájam prehľad úkonov vo veci.

3) Súhlasím s upustením od ústneho pojednania veci.

4) Stanovisko k veci – všetko je zrejmé z prehľadu úkonov alebo zo spisu. Inak sťažovateľ uplatniť svoj nárok po lehote – akceptujem, že aj na negatívne stanovisko má nárok včas.“

Predseda okresného súdu podaním z 3. februára 2005 ústavnému súdu oznámil, že súhlasí s upustením od verejného ústneho pojednávania v predmetnej veci a súčasne v ňom poukázal aj na skutočnosť, že žaloba žalobcu je podľa neho „*hmotnoprávne nedôvodná (preklúzia)*“.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Okresnému súdu bol 7. mája 2001 doručený návrh sťažovateľa na preskúmanie rozhodnutia Prezídia Rady Slovenského rybárskeho zväzu č. I-168/01 zo 16. marca 2001 proti žalovanému Slovenskému rybárskemu zväzu – RADA, so sídlom A. Kmeťa 20, Žilina (ďalej len „žalovaný“).

Úpravou z 11. mája 2001 nechal vo veci konajúci sudca zaslať podaný návrh žalovanému, aby sa k nemu v lehote 12 dní písomne vyjadril, a taktiež ho vyzval na predloženie disciplinárneho spisu č. DK-24/00.

Dňa 24. mája 2001 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalovaného z 21. mája 2001 k podanému návrhu, v ktorom okresný súd upozornil na skutočnosť, že návrh

sťažovateľa bol okresnému súdu podľa neho doručený po uplynutí lehoty na podanie opravného prostriedku.

Sťažovateľ listom z 19. septembra 2001 požiadal okresný súd o oznámenie, čo sa s jeho návrhom „*deje a ako sa rieši*“.

Podaním zo 17. mája 2002 sťažovateľ svoj návrh doplnil.

Dňa 28. júla 2004 dal vo veci konajúci sudca pokyn vyššiemu súdnemu úradníkovi vykonať viaceré úkony smerujúce k príprave prerokovania a meritórneho rozhodnutia v predmetnej veci.

Úpravou z 29. júla 2004 dal vo veci konajúci sudca pokyn vyššiemu súdnemu úradníkovi „*ignorovať*“ predchádzajúci pokyn a vypracovať uznesenie o zastavení konania a následne mu vec predložiť.

Úpravou zo 17. augusta 2004 dal vo veci konajúci sudca pokyn pre ďalší postup vyššieho súdneho úradníka.

Okresný súd listom z 25. augusta 2004 vyzval žalovaného, aby mu v lehote 7 dní zaslal spisy sp. zn. DK 24/2000, 9/2001, 1-168/01 týkajúce sa žalobcu a zároveň mu v prílohe k nemu zaslal podanie sťažovateľa zo 17. mája 2002.

Listom z 30. augusta 2004 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby v lehote 10 dní predložil podklady, na základe ktorých bude môcť rozhodnúť o jeho žiadosti o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

Žalovaný v prílohe svojho listu z 8. septembra 2004 okresnému súdu zaslal spisový materiál týkajúci sa disciplinárneho konania proti sťažovateľovi a zároveň ho požiadal o zaslanie podania sťažovateľa zo 17. mája 2002, pretože toto sa v prílohe jemu doručenej výzvy nenachádzalo.

Sťažovateľ 10. septembra 2004 doručil okresnému súdu vyplnené a potvrdené tlačivo potvrdenie o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch na oslobodenie od súdnych poplatkov a na ustanovenie právneho zástupcu.

Okresný súd listom z 20. septembra 2004 žalovaného opätovne požiadal o zaslanie spisov týkajúcich sa disciplinárneho konania proti sťažovateľovi v lehote 15 dní od doručenia výzvy súdu.

Žalovaný listom z 23. septembra 2004 okresnému súdu oznámil, že žiadaný spisový materiál v predmetnej veci už okresnému súdu doručili v prílohe svojho listu z 8. septembra 2004.

Okresný súd uznesením č. k. 24 S 3/01-37 z 28. septembra 2004 sťažovateľovi oslobodenie od platenia súdnych poplatkov nepriznal.

Pokynom z 29. septembra 2004 nechal vo veci konajúci sudca uznesenie z 28. septembra 2004 doručiť sťažovateľovi.

Sťažovateľ sa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 24 S 3/01-37 z 28. septembra 2004 odvolal listom z 9. októbra 2004, ktoré bolo okresnému súdu doručené 13. októbra 2004.

Vo veci konajúci sudca dal 13. októbra 2004 pokyn požiadať žalovaného o pripojenie *„kompletného správneho spisu podľa § 250d ods. 1 OSP obratom“*.

Žalovaný listom z 20. októbra 2004 zaslal všetky originály podaní, ktoré sa nachádzali v ich spise, a súčasne mu oznámil, že ostatné materiály už majú k dispozícii iba ako kópie a boli už okresnému súdu predložené.

Okresný súd spis v predmetnej veci listom z 8. decembra 2004 predložil Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o opravnom prostriedku.

Vo veci konajúci sudca krajského súdu dal 20. decembra 2004 pokyn vyššiemu súdnemu úradníkovi, aby vypracoval právny rozbor veci a podklad pre rozhodnutie o odvolaní, resp. vrátenie spisu vo veci podľa § 374 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku ako predčasne predloženého, pretože spis neobsahoval vyjadrenie sudcu, či úplne nevyhovuje podanému odvolaniu proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka.

Spisový materiál v predmetnej veci bol listom z 22. decembra 2004 vrátený okresnému súdu späť spolu so žiadosťou, aby okresný súd do spisu založil vyjadrenie podľa § 374 ods. 3 (posledná veta) Občianskeho súdneho poriadku a spis krajskému súdu po odstránení uvedeného nedostatku predložil za účelom rozhodnutia o opravnom prostriedku.

III.

1. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).“

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

A) Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je žaloba proti rozhodnutiu správneho orgánu. Z obsahu súdneho spisu, z vyjadrení sťažovateľa a okresného súdu ani z nimi predložených na vec sa vzťahujúcich listín ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, svedčiacu o právnej alebo skutkovej zložitosti veci, v dôsledku ktorej by mohlo dôjsť k predĺženiu konania v predmetnej veci.

B) Správanie sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd hodnotí ako súčinnosť, sťažovateľ reagoval na výzvy okresného súdu a zúčastňoval sa jednotlivých pojednávaní. V správaní sťažovateľa teda ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k spomaleniu postupu okresného súdu v predmetnom konaní.

C) Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Ústavný súd zistil dlhé obdobie nečinnosti v postupe okresného súdu, ktoré malo výrazný vplyv na doterajšiu dĺžku konania. Uvedené obdobie začalo 24. mája 2001, keď bola okresnému súdu doručená odpoveď žalovaného na jeho výzvu, a trvalo viac ako tridsaťosem mesiacov, t. j. až do 28. júla 2004, keď vo veci konajúci sudca dal pokyn súdnej kancelárii vykonať viacero úkonov smerujúcich k meritórnemu rozhodnutiu v predmetnej veci. Nečinnosť okresného súdu v označenom období bez toho, aby jeho postupu bránila zákonná prekážka, je potrebné považovať za zbytočný prieťah v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd konštatuje, že konanie, ktoré je predmetom posúdenia, trvá viac ako tri roky a desať mesiacov. Z uvedenej doby takmer tridsaťosem mesiacov (t. j. tri roky a dva mesiace) tvorí obdobie, v ktorom v dôsledku nečinnosti okresného súdu dochádzalo k zbytočným prieťahom v predmetnom konaní.

V súvislosti s námietkou predsedu okresného súdu, podľa ktorej sťažovateľ podal žalobu proti rozhodnutiu správneho orgánu po uplynutí prekluzívnej lehoty, ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej už vyslovil, že lehota na podanie žaloby

v správnom súdnictve je procesnoprávna lehota. Tento záver vychádza nielen z toho, že táto lehota je upravená v procesnom predpise (Občiansky súdny poriadok je takým všeobecne záväzným právnym predpisom), ale takýto záver má oporu aj v tom, že táto lehota je určená na vykonanie procesného úkonu - podanie žaloby v správnom súdnictve. Podanie žaloby nemôže byť v žiadnom prípade obmedzené hmotnoprávnymi lehotami, ktorých účel je úplne iný, než aký majú procesnoprávne lehoty bez ohľadu na to, v ktorom procesnom postupe sa uplatňujú. V spojitosti s tým treba uviesť, že nedodržanie procesnoprávnej lehoty (jej zmeškanie) má dôsledky na prípustnosť žaloby, resp. iného úkonu v konaní pred všeobecným súdom, t. j. na otázku splnenia procesných podmienok. Zmeškanie hmotnoprávnej lehoty má iný následok a vedie k záveru o nedôvodnosti žaloby, čo znamená procesný neúspech v konaní - zamietnutie žaloby meritórnym rozhodnutím - rozsudkom vo veci samej (pozri IV. ÚS 62/03).

Vzhľadom na uvedené obdobie nečinnosti okresného súdu nemožno dobu predmetného konania vedeného na okresnom súde považovať za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené právo sťažovateľa bolo porušené.

2. Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Pretože ústavný súd zistil, že nečinnosťou okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

3. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 100 000 Sk, ktoré je podľa neho vzhľadom na dôsledky nečinnosti okresného súdu (úplné vykonanie trojročnej sankcie zakazujúcej výkon rybárskeho práva) namieste.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Pretože porušenie základného práva sťažovateľa, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľovi sumu 30 000 Sk. Táto suma zohľadňuje celkovú dĺžku predmetného konania s prihliadnutím na predmet konania okresného súdu, dĺžku zbytočných prietahov v tomto konaní (tridsaťosem mesiacov) a s tým spojenú ujmu sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému primeranému finančnému zadosťučineniu v návrhu sťažovateľa nevyhovel.

4. Sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne žiadal priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom vo výške 11 117 Sk, ktoré bližšie špecifikoval ako súčet odmeny za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie vecí, spísanie ústavnej sťažnosti) vykonané v roku 2004 vrátane režijného paušálu (2 x 4 534 Sk po zaokrúhlení odmeny + 2 x 136 Sk = 9 342 Sk) a zvýšenie odmeny o 19 % DPH z uvedenej sumy (zvýšenie o 1 774, 98 Sk).

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal v súlade s § 20 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb účinnej od 1. januára 2005

a z ustanovení § 1 ods. 3 a § 13 ods. 8 prvej vety v spojení s § 16, § 19 ods. 3, § 22 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“) s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, v zásade nie je ocniteľný peniazmi. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2004 v konaní pred ústavným súdom predstavuje sumu 4 534 Sk a hodnota režijného paušálu sumu 136 Sk.

V súlade s týmito ustanoveniami možno teda trovy konania sťažovateľa vyčísliť ako súčet odmeny za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2004 (príprava a prevzatie veci, písomné podanie na súd) vrátane režijného paušálu ($2 \times 4\,534 \text{ Sk}$ po zaokrúhlení + $2 \times 136 \text{ Sk} = 9\,342 \text{ Sk}$). Keďže právna zástupkyňa je podľa zistenia ústavného súdu platiteľom dane z pridanej hodnoty, jej odmena bola zvýšená o daň z pridanej hodnoty ($9\,342 \text{ Sk} \times 19\% = 1\,774,98 \text{ Sk}$). Náhrada trov konania v predmetnej veci vypočítaná podľa platnej právnej úpravy teda spolu predstavuje 11 117 Sk.

Ústavný súd zistil, že uplatnená suma trov právneho zastúpenia spolu 11 117 Sk neodporuje platným právnym predpisom, a preto priznal náhradu trov právneho zastúpenia v celej výške uplatnenej právnou zástupkyňou sťažovateľa.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2005